

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

«...Δε μάθαμε το μάθημα. Ήμασταν κακοί μαθητές. Δεν πιστέψαμε τίποτα από όσα μας δίδαξε η Εξουσία. Όταν στη τάξη διδάσκονταν ο συμβιβασμός, η ιδιώτευση και η ηλιθιότητα, εμείς είχαμε κοπάνα. Απορρίψαμε τον εκσυγχρονισμό,. Συμμαθητές στην εξέγερση, συναντηθήκαμε και βρήκαμε πως είμαστε αδέρφια...»

CCRI-CG del EZLN, Αύγουστος 1995
(μήνυμα προς τη 4^η διεθνή συνάντηση επιτροπών αλληλεγγύης στην εξέγερση των ζαπατίστας, Brescia, Ιταλία, Σεπτέμβρης 95)

Όταν κλείνουμε τους δρόμους μας λένε ότι δεν αφήνουμε τον κόσμο (δηλαδή εμάς) να πάει στη δουλειά του.

Όταν δεν πάμε στη δουλειά μας επειδή απεργούμε μας λένε ότι ταλαιπωρείται ο κόσμος (και πάλι εμείς) και ότι οι μαθητές (ξανά εμείς - όταν πρόκειται για τα σχολεία -) θα μείνουν πίσω στα μαθήματα, στην πρόοδό τους.

Όταν κάνουμε καταλήψεις στα σχολεία - στις πρώτες μας φυλακές - αμφισβητώντας τα μαθήματα και την πρόοδο μας λένε αλήτες και μας στέλνουν τους μπάτσους, ένστολους και μη.

Διαρκώς, όταν διεκδικούμε, μας λένε μειοψηφίες, αλήτες και ρίχνουν επάνω μας τους φρουρούς της τάξης τα Μ.Μ.Ε., τους συνδικαλιστές, το μύθο της εθνικής ενότητας, της ανάπτυξης φροντίζοντας πάντα να μας κρατούν ελεγχόμενους, διασπασμένους, καθηλωμένους στο μικροαστικό όνειρο. Τους φρουρούς μιας τάξης που και εμείς έχουμε αποδεχτεί και που σπάνια αμφισβητούμε εκ βάθρων.

Οι καθηγητές που απεργούν είναι και αυτοί κάποιοι από εμάς. Κάποιοι από τους κυριαρχούμενους αυτού του πλανήτη. Κάποιοι από αυτούς που επάνω τους αλλά και ενάντιά τους έχει χτιστεί ο πολιτισμός της κυριαρχίας. Κάποιοι από αυτούς που, όταν δεν είναι άνεργοι, δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί, για να αποκομίζουν άλλοι τα οφέλη από την εργασία τους. Κάποιοι από αυτούς τέλος που βιώνουν καθημερινά την κυριαρχία, την αδικία, την ανισότητα, την καταστροφή του περιβάλλοντος να τους στερεί κάθε πνοή ζωής.

Και πάλι όμως η τάξη δεν αμφισβητείται. Είναι απόλυτα δίκαιο το αίτημα να ζει κανείς με αξιοπρέπεια από τη δουλειά του. Για μια ακόμη φορά δεν είναι αρκετό. Αγνοεί τις πλανητικές αλλαγές του καπιταλισμού που θέλουν να γίνουν περισσότεροι οι φτωχοί και οι πλούσιοι πλουσιότεροι. Αγνοεί τη βαθύτερη αιτία της κατάστασης την οποία βιώνουμε καθώς και ότι τη βιώνουμε και άλλοι που μπορεί να μην είμαστε ούτε καν εργαζόμενοι. Αγνοεί ότι αν δεν ανατρέψουμε την ίδια την τάξη, αν δεν εξαφανίσουμε από τη γη την εκμετάλλευση και την κυριαρχία τότε θα ζούμε συνέχεια στην αδικία, τον παραλογισμό, την πλήξη παλεύοντας απλώς για καλύτερους όρους σφαγής, χωρίς ουσιαστικά ούτε αυτό να μπορεί να πετύχει. Αγνοεί τέλος ακόμα και το αλλοτριωμένο και αλλοτριωτικό περιεχόμενο της εκπαίδευσης που είναι αυτή η ίδια η αναπαραγωγή αυτής της τάξης.

Ο αγώνας των καθηγητών μας ξαναστήνει στα θρανία για το μάθημα της ανυπακοής. Χρέος μας είναι να συναντηθούμε με τους καθηγητές, να καθίσουμε μαζί τους στα θρανία με στόχο, χωρίς... καθηγητές αυτή τη φορά, να δούμε όλοι μαζί κατά πόσο μπορούμε να γεμίσουμε αυτήν την ανυπακοή με νόημα. Κατά πόσο θα μπορέσουμε να τη στρέψουμε ενάντια στα αφεντικά και την τάξη τους και όχι απλά να τη διασαλεύσουμε. Κατά πόσο και με ποιους θα μπορέσουμε να δώσουμε τον αγώνα για μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισότητας.

συνδικάτο ★ σαλταδόρων